

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 1414010362
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1414010362.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, na neverejnom zasadnutí konanom 20. februára 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Ing. arch. J. F., pre pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. septembra 2003, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. mája 2017, sp. zn. 4To/35/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. arch. J. F. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 10. mája 2016, sp. zn. 3T/144/2014 (ďalej len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), uznal obvineného v bode 1. a 2. rozsudku za vinného z pokračovacieho trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 1. septembra 2003 (ďalej len „Tr. zák.“), na tom skutkovom základe, že

1. obvinený ako konateľ spoločnosti IQ-INVEST, s.r.o., so sídlom Molecova 2, Bratislava, uzavrel dňa 19. novembra 1998 s poškodeným L. F. zmluvu o spolupráci č. XXXXXX pri príprave a výstavbe rodinného domu v k. ú. Q.-B., dňa 29. marca 1999 zmluvu o uzavretí budúcej zmluvy a dňa 30. mája 2000 dodatok č. 1 k zmluve o uzavretí budúcej zmluvy zo dňa 29. marca 1999, na základe ktorých prijal od poškodeného v hotovosti alebo na účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený v A. Q., a.s. ako zálohu finančné prostriedky dňa 23. novembra 1998 vo výške 108 000 Sk (3 584,94 €), dňa 16. apríla 1999 vo výške 300 000 Sk (9 958,18 €) a 400 000 Sk (13 277,57 €), dňa 23. apríla 1999 vo výške 260 000 Sk (8 630,42 €), dňa 30. mája 2000 vo výške 750 000 Sk (24 895,44 €), dňa 31. mája 2000 vo výške 600 000 Sk (19 916,35 €) a 633 000 Sk (21 011,75 €), pričom plnenia zo zmlúv nezabezpečil a prijaté finančné prostriedky nepoužil na zmluvne dohodnutý účel, ani poškodenému nevrátil, čím spôsobil poškodenému L. F., nar. XX. J. XXXX, bytom Q., W. ul. č. XX, škodu v celkovej výške 3 171 000 Sk (105 257,92 €),

2. obvinený ako konateľ spoločnosti IQ-INVEST, s.r.o., so sídlom Molecova 2, Bratislava, uzavrel dňa 30. mája 2003 s poškodenými doc. RNDr. T. Q., CSc. a Ing. F. Q., CSc. zmluvu o sprostredkovaní

kúpy nehnuteľnosti a príprave a realizácii výstavby inžinierskych sietí a komunikácií č. XXXXXXXX, na základe ktorej mu bola od poškodených poukázaná na účet spoločnosti vedený v A. Q., a.s., č. XXXXXXXXXXXX/XXXX suma vo výške 1 618 200 Sk (53 714,40 €) za účelom kúpy pozemku v k. ú. Q.-B., parc. č. XXXX/XX, zapísanom na LV č. XXX, vo vlastníctve J. N., pričom kúpu nehnuteľnosti nesprostredkoval, peniaze poškodeným nevrátil a tieto použil na nezistený účel, čím spôsobil poškodeným doc. RNDr. T. Q., CSc., nar. XX. T. XXXX a Ing. F. Q., CSc., nar. XX. L. XXXX, obaja bytom Q., U. F. č. X/A, škodu vo výške 1 618 200 Sk (53 714,40 €).

Podľa § 37 Tr. zák. s poukazom na § 40 ods. 1 Tr. zák. súd u obvineného upustil od uloženia súhrnného trestu s poukazom na rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 28. apríla 2015, sp. zn. 7T/120/2014, ktorým bol obvinenému uložený súhrnný podmienkový trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov s podmienkovým odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 40 mesiacov, nakoľko mal za to, že trest uložený skorším rozsudkom bude dostatočný.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd odkázal poškodených, doc. RNDr. T. Q., CSc. a Ing. F. Q., CSc. s ich nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Rozsudok okresného súdu v časti výroku o treste napadol v neprospech obvineného prokurátor a v časti výroku o náhrade škody poškodení doc. RNDr. T. Q. a Ing. F. Q., CSc.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 11. mája 2017, sp. zn. 4To/35/2017 (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), podľa § 321 ods. 1 písm. e/, písm. f/, ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a náhrade škody a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. obvinenému uložil podľa § 248 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2, § 40 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, pre výkon ktorého obvineného zaradil do prvej nápravno-výchovnej skupiny podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. krajský súd zároveň zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Prešov z 9. októbra 2014, sp. zn. 33T/104/2014, výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 28. apríla 2015, sp. zn. 7T/120/2014, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 8. októbra 2015, sp. zn. 2To/68/2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad.

Vo vzťahu k výroku o náhrade škody krajský súd podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obvinenému prikázal uhradiť poškodeným manželom, doc. RNDr. T. Q., CSc. a Ing. F. Q., CSc., škodu vo výške 53 714,40 € a so zvyšným nárokom na náhradu škody ich podľa § 288 ods. 2 Tr. por. odkázal na civilný proces.

Obvinený, prostredníctvom zvoleného obhajcu, uplatňujúc dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. i/, písm. k/ - pre porušenie § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por. napadol všetky výroky rozsudku krajského súdu dovolaním dňa 28. augusta 2017.

Obvinený v dovolaní zhrnul priebeh posudzovanej trestnej veci, a to najmä so zameraním sa na skutkové okolnosti týkajúce sa jeho podnikateľských aktivít, ktoré realizoval pre poškodených na základe vyššie označených zmlúv. Uviedol, že finančné prostriedky, ktoré od nich prevzal, použil na úhradu nákladov s tým spojených (činnosti smerujúce ku kúpe pozemkov, zadováženie projektovej dokumentácie a inžinierskej činnosti, úhrady dodávateľom, geodetické práce a pod.), pričom neopomenul uviesť ani to, že v tom čase mal podnikateľské problémy. Odmietol však, že by si prisvojil finančné prostriedky, ktoré od poškodených prevzal

Odvolací súd podľa obvineného pochybil, keď v zmysle zásady objektívnej pravdy neodrátal tie finančné prostriedky, ktoré preukázateľne vyplatil iným. Namietol, že vo veci absentuje objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu sprenevery. Na základe vykonaného dokazovania podľa názoru obvineného nemožno prijať záver, že by si prisvojil finančné prostriedky, keďže na to niet žiadneho priameho, ba dokonca ani nepriameho dôkazu. S ohľadom na uvedené teda vyvstáva otázka, či sa

dopustil úmyselného trestného činu sprenevery.

Obvinený v ďalšej časti dovolania krajskému súdu vytkol, že bez toho, aby vykonal dokazovanie, oboznámil sa so spisom a predchádzajúcimi trestnými stíhaniami obvineného, vyhovel odvolaniu prokurátora a obvinenému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. Obvinený sa nestotožnil s odôvodnením krajského súdu v tom, že upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obvineného trestom neprimerane miernym a nedokázalo by viesť obvineného k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život, resp. nenapĺňalo by ani požiadavku generálnej prevencie. Keďže skutky, ktorých sa mal dopustiť obvinený, boli posúdené podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, bolo nevyhnutné zaoberať sa aj ich spoločenskou nebezpečnosťou v zmysle § 3 ods. 4, § 40 a § 88 Tr. zák. Podľa obvineného skutok v čase vyhlásenia rozsudku nemohol byť právne kvalifikovaný podľa § 248 ods.1, ods. 5 Tr. zák.

S poukazom na čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vzhľadom na neprimeranú dĺžku trestného konania, nebolo podľa obvineného spravodlivé uložiť mu nepodmienečný trest odňatia slobody.

Podľa obvineného súd obligatórne musí aplikovať zmierňovacie ustanovenie § 40 ods. 1 Tr. zák. a uložiť tak trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, v prípade konania, ktoré sa svojou dĺžkou neprimerane vymyká priemeru. Odvolací súd podľa obvineného nekompensoval flagrantné a intenzívne porušovanie jeho práv spôsobené priet'ahmi v konaní.

S ohľadom na okolnosti trestného činu, za ktorých bol spáchaný (v súvislosti s nevydarenou podnikateľskou činnosťou), celkovú dĺžku konania, ako aj vzhľadom na osobu obvineného, bolo uloženie nepodmienečného trestu podľa jeho názoru neadekvátne, neúčelné a nespravodlivé.

Vo vzťahu k výroku o náhrade škody obvinený uviedol, že tento je založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Totiž v roku 2015 bolo voči obvineného vedené konkurzné konanie, v rámci ktorého si poškodení neuplatnili svoj nárok.

V súlade s uvedenou argumentáciou obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) navrhol, aby na verejnom zasadnutí zrušil rozsudok krajského súdu vo výroku o treste a náhrade škody a zároveň, aby dovolací súd podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie poškodených ako aj odvolanie okresného prokurátora a potvrdil rozsudok okresného súdu. Obvinený dovolaciemu súdu alternatívne navrhol, aby zrušil rozsudok krajského súdu a tomuto súdu podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu opätovne prerokoval a rozhodol. Mimo toho obvinený dovolaciemu súdu v súlade s § 380 ods. 4 Tr. por. navrhol, aby odložil, alebo prerušil výkon rozsudku krajského súdu, ako aj všetkých naň nadväzujúcich rozhodnutí, až do svojho rozhodnutia.

Na dovolanie obvineného reagovala okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava IV podaním z 25. septembra 2017, v ktorom uviedla, že dovolateľ svojimi námietkami polemizuje s naplnením objektívnej stránky zločinu sprenevery, pričom podrobne opisuje skutkové okolnosti svojho neúspešného podnikania, ktoré ho k spáchaniu stíhaného zločinu viedli. Podľa názoru okresnej prokurátorky dovolanie obvineného v tomto smere napáda výrok o vine, čo je neprípustné s ohľadom na súdom prijaté vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 5 Tr. por.

V súvislosti s namietaným uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody (nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia), okresná prokurátorka poukázala na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ktorým sa podľa jej názoru odvolací súd náležite vysporiadal s podmienkami pre uloženie súhrnného trestu ako aj so všetkými skutočnosťami relevantnými z hľadiska jeho výmery, vrátane dĺžky trestného konania vedeného voči dovolateľovi, ktorú skutočnosť pri výmere uloženého trestu aj zohľadnil.

S poukazom na uvedené okresná prokurátorka navrhla dovolanie obvineného odmietnuť ako nedôvodné

postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Splnomocnenec poškodených, manželov Q., sa k dovolaniu obvineného vyjadril podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 27. septembra 2017. V ňom uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za zákonný a dovolanie obvineného za účelové, nedôvodné a neopodstatnené. Splnomocnenec poškodených ďalej poukázal na obvineného vyhlásenie o vine, reagoval na ním uvádzané skutkové okolnosti a vyzdvihol najpodstatnejšie časti napadnutého rozhodnutia. Osobitnú pozornosť venoval výroku o náhrade škody.

V tejto súvislosti uviedol, že nakoľko obvinený nepožiadal pred skončením konkurzu o oddĺženie a ani nebol zbavený dlhov v rámci oddĺženia, preto samotné ukončenie a zrušenie konkurzu neznamená, že sa odsúdený zbavil všetkých svojich dlhov, resp. že by tým zanikla pohľadávka poškodených. Navyše v čase rozhodovania krajského súdu už nepôsobili účinky vyhláseného konkurzu, a preto v tejto veci neexistovala žiadna zákonná prekážka, ktorá by bránila odvolaciemu súdu rozhodnúť o nároku poškodených na náhradu škody spôsobenej trestným činom.

S ohľadom na uvedené splnomocnenec poškodených navrhol dovolaciemu súdu postup v zmysle § 382 písm. c/ Tr. por. alebo § 392 ods. 1 Tr. por.

Spoločné stanovisko k dovolaniu obvineného zaujali aj samotní poškodení, manželka Q., ktorí po vyjadrení sa k osobe obvineného a stručnej rekapitulácii jeho protiprávnej činnosti, uviedli, že sa nestotožňujú s podaným dovolaním, nakoľko rozsudok krajského súdu považujú za správny a spravodlivý.

Najvyšší súd ako súd dovolací predbežne preskúmal dovolanie obvineného v zmysle § 378 Tr. por. a nezistil taký dôvod, pre ktorý by ho bolo potrebné z formálnych dôvodov odmietnuť podľa § 382 písm. a/, písm. b/ alebo písm. d/ až písm. f/ Tr. zák. Po bližšom oboznámení sa s argumentáciou obvineného, uvedenou v predmetnom dovolaní, však najvyšší súd dospel k zrejmému záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto ho odmietol postupom podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Dovolanie, ktorého sa obvinený domáha, predstavuje jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov trestného konania, ktorého uplatnením sa napáda právoplatné súdne rozhodnutie. Keďže následkom dovolania môže byť narušenie stability konečného a vykonateľného rozhodnutia, musí pri jeho uplatnení výrazne akcentovať záujem na zákonnosti a spravodlivosti - dovolanie si nemožno zamieňať s odvolaním. Inými slovami, v dovolaní napadnutom rozhodnutí alebo aj konaní, ktoré mu predchádzalo, musí dôjsť z hľadiska intenzity k tak zásadnému pochybeniu, z dôvodu ktorého na právoplatnosti nemožno viac trvať. Zákonodarca výpočet týchto najzásadnejších pochybení koncentroval do ustanovenia § 371 ods. 1, ods. 3 Tr. por.

Najvyšší súd považuje za vhodné uviesť aj to, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania podľa § 385 ods. 1 Tr. por., sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. (R 120/2012).

V súlade s uvedeným je tak za kvalitu podaného dovolania zodpovedný výlučne dovolateľ, ktorý určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Uvedené znamená, že najvyšší súd nebude v konaní preberať jeho aktivitu a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neuvedené) chyby napadnutého rozhodnutia alebo mu predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov taxatívne uvedených v Trestnom poriadku.

Vo vzťahu k argumentácii obvineného svojim obsahom primkynajúcej sa k výroku o vine, dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že okresný súd predtým, než prijal obvineného vyhlásenie o vine, postupom podľa § 333 ods. 3 Tr. por. okrem iného zisťoval, či rozumie podstate skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu (písm. c/), či rozumie právnej kvalifikácii týchto skutkov (písm. f/) a či je oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré Trestný zákon v jeho prípade ustanovuje (písm. g/). Obvinený na všetky otázky

odpovedal zhodne, že „áno“. Za daného stavu okresný súd prijal vyhlásenie obvineného o vine podľa § 257 ods. 5 Tr. por., pre ktoré platí, že je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Na podanie dovolania z dôvodu naposledy uvedeného ustanovenia je navyše oprávnený výlučne minister spravodlivosti, nie však obvinený (R 12/2017, resp. aj ZSP 60/2016).

Na podklade uvedeného dovolací súd nemohol priznať žiadnu relevanciu námietkam obvineného, napádajúcim pre zákonnú prekážku nepreskúmateľný výrok o vine (uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.). V konkrétnej rovine ide o výhrady obvineného spočívajúce v ním tvrdenej nesprávnej právnej kvalifikácii skutku - spochybňovanie naplnenia znaku objektívnej stránky (vrátane následku v podobe výšky škody), ale aj subjektívnej stránky trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., a to vrátane stupňa spoločenskej nebezpečnosti konania, nakoľko podľa § 3 ods. 4 Tr. zák. je tento stupeň určovaný najmä významom chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsobom vykonania činu a jeho následkami, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, osobou páchatela, mierou jeho zavinenia a jeho pohnútkou.

Právny záver týkajúci sa výroku o vine však nemožno vzťahovať na ostatné výroky dovolaním napadnutého rozhodnutia, a to aj za situácie, že obvinený sa po vyhlásení rozsudku okresného súdu vzdal práva na podanie odvolania, a to vrátane osôb oprávnených na podanie odvolania v jeho prospech. Totiž voči výroku o náhrade škody podal ešte na hlavnom pojednávaní odvolanie splnomocnenc poškodených a prokurátor napadol odvolaním výrok o treste rozsudku okresného súdu v neprospech obvineného dňa 12. mája 2016. Keďže krajský súd rozsudkom vo výroku o treste a náhrade škody rozhodol v neprospech obvineného, založil tým súčasne pre neho aj oprávnenie na podanie dovolania v danej časti podľa § 372 ods. 1 Tr. por.

Obvinený sa dovolaním de facto domáha uloženia podmieneného trestu odňatia slobody namiesto trestu nepodmieneného, t. j. právneho stavu zavedeného rozsudkom okresného súdu, ktorým bolo upustené od uloženia súhrnného trestu. Obvinený to zdôvodňuje neprímerane dlhým konaním v jeho trestnej veci. Nepodmienený trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený krajským súdom, považuje za neadekvátny, neúčelný a nespravodlivý.

V tomto ohľade dovolací súd poukazuje, že už krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku na strane č. 7 celkom správne poukázal na judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej neprípustnosť trestného stíhania pre neprímeranú dĺžku konania nie je zakotvená v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, inom ustanovení tohto dohovoru, ba ani v inej medzinárodnej zmluve, ktorou je Slovenská republika viazaná (R 10/2011). V zmysle naposledy uvedeného článku je možné vyvodiť, že porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je sankcionované vyvedením zodpovednosti štátu voči obvinenému vo forme peňažnej náhrady alebo zmiernením trestu, nie však zastavením trestného stíhania.

Najvyšší súd tieto úvahy dopĺňa aj o svoj ďalší judikát, podľa ktorého dĺžka konania nemôže byť dôvodom na úspešné uplatnenie dovolacej námietky týkajúcej sa neprímeranosti trestu uloženého v rámci zákonnej sadzby alebo nepoužitia ustanovení o mimoriadnom znížení trestu alebo podmienenom odklade výkonu trestu odňatia slobody (R 86/2015)

V zmysle uvedeného preto v posudzovanej trestnej veci nemôže byť daný obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. s poukazom na § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por. a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, avšak súčasne ani žiaden iný dovolací dôvod uvedený v § 371 Tr. por.

Dovolací súd k tomu pre úplnosť uvádza, že výkladovým postupom a contrario ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. vyplýva záver, že primeranosť trestu sa v dovolacom konaní neskúma, čo platí aj pre prípad použitia ustanovenia § 44 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. (resp. § 37 Tr. zák. ako je tomu v tomto prípade).

V prípade upustenia od uloženia súhrnného trestu (a ďalšieho trestu) ide o otázku primeranosti jeho uloženia, a to najmä s ohľadom na prvok represie (ochrana spoločnosti - zabránenie trestnej činnosti) a individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu), ktorý je v § 44 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. priamo vyjadrený, avšak implicitne je obsiahnutý aj v § 37 Tr. zák. (porovnaj s R 39/1971).

In concreto tým, že krajský súd zrušil výrok okresného súdu, upúšťajúci od uloženia súhrnného trestu, a obvinenému uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov za skutok právne kvalifikovaný ako pokračovací trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. (trestná sadzba 5 až 12 rokov), neuložil tým trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný čin nepripúšťa, a preto v posudzovanom prípade nemôže byť daný ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku na stranách č. 7 až 10 podrobne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré ho viedli k vydaniu kasačného rozhodnutia vo vzťahu k výroku o treste uloženého okresným súdom a následne k uloženiu súhrnného nepodmienečného trestu odňatia slobody. Odvolací súd zároveň celkom správne z dôvodu neprimeranej dĺžky trestného konania aplikoval na posudzovaný prípad inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 40 Tr. zák., čím v podstate kompenzoval porušenie práva obvineného na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Obvinený vo vzťahu k napadnutému výroku o náhrade škody uviedol, že je založený na nesprávnom právnom posúdení veci, bez zohľadnenia konkurzného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 3K/42/2015.

Dovolací súd sa nestotožňuje ani s touto argumentáciou obvineného, ktorá obdobne nepredstavuje žiaden z uplatniteľných dovolacích dôvodov podľa § 371 Tr. por. Totiž krajský súd sa vo svojom rozsudku podrobne vysporiadal aj s námietkou obvineného týkajúcou sa označeného konkurzného konania. Odvolací súd uviedol, čo aj patrične zdôvodnil, že Okresný súd Bratislava I uznesením zo 7. novembra 2016, sp. zn. 3K/42/2015, právoplatným dňa 29. novembra 2016, zrušil konkurz na majetok úpadcu - obvineného po splnení konečného rozvrhu výťažku, a že predmetná okolnosť netvorí zákonnú prekážku pre rozhodovanie v rámci adhézneho konania. Krajský súd sa na stranách č. 10 až 12 rozsudku vysporiadal so všetkými okolnosťami nevyhnutnými pre ustálenie výroku o náhrade škody. Najvyšší súd, stotožňujúc sa so závermi tam uvedenými, na ne v plnej miere odkazuje.

Nakoľko najvyšší súd dovolanie obvineného odmietol, k akceptácii jeho žiadosti o odklad, resp. prerušenie výkonu trestu odňatia slobody až do rozhodnutia dovolacieho súdu v zmysle druhej vety § 380 ods. 4 Tr. por. nebol dôvod; osobitné rozhodnutie s v tomto prípade nevydáva.

Najvyšší súd podľa § 382 písm. c/ Tr. por. toto dovolanie odmietol, pretože obvinený skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní a ktoré dovolací súd mohol preskúmať, nenaplnil ani jeden z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.